



Prolog



Stál stranou v přítmí a nechával v sobě hromadit hněv. Potřeboval ho. Živil se z něj. Hněv v něm zažehoval vášeň a oheň, které prostupovaly jeho slova a projev.

Posluchači ten vztek cítili a reagovali na něj. Uměl v nich vzbudit úplně stejný hněv. Jeho obecenstvo tvořil povětšinou jen nevzdělaný venkovský lid a vesničané, a on proto využíval všechny triky štváčů a hrál si s jejich předsudky a nesnášenlivostí – aby pozvedli pěsti k nebi a řvali po spravedlnosti.

Důvod jeho vlastního hněvu byl prostý. Cítil se být oloupen o své rodové právo, o své právo dědice. A stalo se to jen kvůli rozmaru monarchy, který chtěl zabezpečit následnictví své vlastní rodiny na trůnu. Jedním rázem změnil staletí starý zákon země a stanovil, že v Araluenu může na trůn nastoupit dědička ženského pohlaví.

Většina Araluenců zákon přijala bez přemýšlení. Ale hrstka fanatiků a staromilců mu odporovala. Vytvořili klan

Rudé lišky, podvratnou skupinu s jasným cílem vrátit zpět staré pořádky – zákon mužského následnictví.

Klan Rudé lišky měl jen pár členů, když ho před pár lety poprvé objevil, možná méně než padesát. Ale on ho viděl jako klíč k naplnění svého osudu – získání araluenského trůnu. Poznal, že toto hnutí, slabé a neorganizované, by se mohlo stát základnou pro jeho budoucí tažení.

Proto se k hnutí přidal a vnesl do něj svůj nezpochybnitelný vůdcovský a organizátorský talent.

Cestoval od vesnice k vesnici, od města k městu, kázal své poselství předsudků na tajných setkáních, čekal na svou příležitost a sledoval, jak počet členů klanu roste. Z původní ani ne padesátičlenné skupiny se staly stovky. Byli mocným a dobře zajištěným hnutím. A on se postupně propracoval na pozici *Vulpus Rutilus* – Rudé lišky, vůdce klanu.

Byl šikovný a přesvědčivý řečník, ale to byla jen jedna stránka jeho složité povahy. Uměl být tvrdý a bezohledný, když potřeboval, a už vícekrát bez milosti zničil lidi, kteří mu odporovali nebo se snažili bránit jeho cestě na vrchol.

Už v dětství se však naučil, že svého cíle dosáhne mnohem snáz šarmem a předstíranou přátelstostí. To bylo stejně důležité. Když mu matka v dětství vtloukala do hlavy tu nespravedlnost, která ho postihla, říkala mu: „Víc much chytíš na med než na ocet.“ A jak dospíval, dokázal tohle poučení dobře využít.

Vypěstoval si schopnost přimět ostatní, aby ho měli rádi, přesvědčit je, že je jejich přítel. Byl výborný herec a naučil se skrývat nevraživost za fasádou vřelosti a vlídnosti – a za odzbrojujícím úsměvem. I teď bylo ve vyšších pozicích klanu Rudé lišky půl tuctu lidí, které nesnášel. Ani jeden z nich

o tom nevěděl, každý z nich ho považoval za přítele, za vřelého a štědrého spojence.

A pak tu byli ostatní – ti mimo kult, lidé, které vnímal jako své nejzarytější nepřátele. Ani ti neměli tušení o hloubce nenávisti, jež vřela pod jeho maskou dobrosrdečnosti.

Už se ale blížila chvíle, kdy bude moct odhodit přetvářku stranou a odhalit své skutečné pocity, a při tom pomyšlení cítil hluboké uspokojení.

Setkání se konalo na velké mýtině v lesích mezi třemi vesnicemi, odkud rekrutoval členy klanu. Teď si je prohlížel. Pozváni byli jen členové klanu, řetěz stráží ozbrojených kyji a meči zajišťoval, aby se svědkem setkání nestal nikdo cizí. Bylo tu skoro sto lidí – skvělá účast. V dávných počátcích mluvil k sotva tuctu lidí, které ani moc nezajímalo, co jim chce říct, jenom hledali rozptýlení od svých úmorných, šedých životů. Teď ale hnutí nabralo směr a energii. Dav nedočkavě šuměl a čekal, až promluví.

Usoudil, že přišla správná chvíle. V posledních letech si vyvinul smysl pro načasování při jednání s davem. Měl schopnost poznat, kdy se má objevit – a pak čekat těch životně důležitých pár minut navíc, aby se nedočkavost změnila v dychtivost a nadšení pro věc.

Po jeho levici bylo vyvýšené pódium pro řečníka osvícené zářícími pochodněmi a s oponou s hlavou rudé lišky.

Nasadil si masku – stylizovanou liščí hlavu, která mu zakrývala oči, nos a tváře. Přitáhl si kůží lemovaný rudý plášť těsněji k tělu, vystoupal po třech nízkých schůdkách na zadní části pódia, rozhrnul oponu a skoro jako kouzlem vstoupil do záře pochodní.

Když se objevil, nastalo ticho, které vzápětí narušil burácivý potlesk. Rozhodil paže a rozestřel svůj šarlatový plášť.

„Přátelé!“ zvolal a počkal přesně tak dlouho, aby potlesk začal slábnout, ale ještě úplně neztlchl.

Dav čekal na jeho slova. Promluvil zvučným hlasem, který se nesl až k těm úplně vzadu.

„Tisíce let v naší zemi platil zákon, že na trůn může nastoupit pouze mužský následník. Byl to dobrý zákon. Bylo to spravedlivý zákon. Byl to zákon, který respektoval vůli bohů.“

Davem proběhlo souhlasné zahučení.

Nakrátko se pozastavil nad tím, proč tak ochotně přijímají myšlenku, že tento zákon schvalují bohové. Nicméně ji přijali. Vždycky ji přijali. Patřilo to k té velké lži, kterou vytvořil – lži, která, když se dost často opakovala, stala se v myslích posluchačů pravdou.

„Pak, před několika lety, se jeden král rozhodl, bez porady a projednání s jinými, že tento zákon může změnit. Změnil ho jediným tahem pera. Svévolně a arogantně.“

Postoupil k přední části pódia, naklonil se ke svým posluchačům a zvýšil hlas. „*Chtěli* jsme ten zákon měnit?“

Odmlčel se a počkal na očekávanou odpověď. „Ne!“ zahřmělo z davu. Kdyby posluchači neodpověděli, měl mezi nimi nasazené své lidi, kteří by pokřik vyvolali.

„Žádali jsme, aby se tento zákon měnil?“

„Ne!“ zahřměla z mýtiny odpověď.

„Tak proč to udělal?“ Tentokrát pokračoval hned dál. „Aby zajistil následnictví své vlastní rodině. Aby zajistil, že trůn zdědí jeho vnučka. A jeho dcera.“ Když král zákon změnil, jeho vnučka se teprve měla narodit. Ale lidé byli v tom rozhořčení ochotni přehlížet zřejmé skutečnosti.

„Udělal správnou věc?“

„NÉÉÉ!“

„Udělal spravedlivou věc?“

„NÉÉÉ!“

„Nebo to byl jen sobecký, arogantní čin – čin, který nedbal vůle lidu jeho království?“

„ANÓÓ!“

Odmíchl a nechal jejich zápal trochu pohasnout. Pak spustil znovu tišším, klidnějším tónem.

„Může žena vést tuto zemi v době války?“ Zavrtěl hlavou. „Ne, nemůže. Žena není dost silná, aby se postavila našim nepřítelům. Co vůbec žena ví o válce a vojenských záležitostech nebo o zabezpečení hranic?“

Tentokrát rozpráhl ruce a vyžadoval odpověď, která přišla.

„NIC! NIC!“

„Pak, přátelé, přišel čas, abychom udělali to, co je správné. Abychom změnili tento nespravedlivý, nevyžádaný, bezbožný zákon a obnovili starý zákon této země. Jste se mnou?“

„ANO!“ zařvali.

Ale to mu nestačilo. „Jste se mnou VŠICHNI? Vrátíme se ke starým pořádkům? Správným pořádkům? K božím pořádkům?“

„ANOOO!“

Jejich souhlasný řev byl tak hlasitý, že poplašil špačky hřadující ve stromech kolem mýtiny. *Vulpus Rutilus* se otočil, aby skryl svůj vítězoslavný úsměv. Když opět opanoval výraz své tváře, obrátil se zpátky a promluvil tichým hlasem, takže se všichni museli naklonit blíž, aby slyšeli.

„Nuže, přátelé, je tedy čas, aby klan Rudé lišky povstal. Za dva měsíce se sejdem v Araluenském lénu, a pak vám dám rozkazy.“